

gift skulle svares af den pågældende pensionatsvirksomheds samlede omsætning af stærke drikke, hvilket ganske vist dengang ikke var særlig tyngende, eftersom omsætningsafgiften for restaurationsernes vedkommende kun udgjorde 6 pct. af serveringsprisen, afgiften iberegnet, medens der nu betales 25 pct. For yderligere at sikre gæstgiverierne mod indgreb i deres næringsområde fastsattes det endvidere, at tilladelsen, der højst kunne gives for 1 år ad gangen, til enhver tid kunne tilbagetages, for så vidt forholdene formentes at give anledning dertil. Ved fastsættelsen af denne bestemmelse har man formentlig i første række haft øje for, at virksomheder, der blev drevet med hovedvægten på korttidsovernatende, næppe burde have tilladelsen fornyet.

Det er vanskeligt at overse, om de grunde, der i sin tid talte for ordningens indførelse, stadig har samme vægt. Ganske vist har friluftslivet taget et stort opsving siden da, men i de senere år er andre former for weekend-udflugter m. v. kommet i brug i udstrakt grad (lejrliv, stigende erhvervelse af sommerboliger m. v.). Selv om det stigende turistbesøg utvivlsomt har skabt et forøget behov for overnatningsmuligheder, er det dog et spørgsmål, om dette i større omfang berører pensionatsvirksomheder, da flertallet af de overnatende udlændinge formentlig benytter hoteller.

Når tilladelse efter beværterlovens § 25, 1. stk., 2. og 3. punktum, imidlertid i praksis ikke søges i noget nævneværdigt omfang, må det vel bl. a. tilskrives de pågældende næringsdrivendes frygt for herved at pådrage sig pligt til at svare omsætningsafgift af deres samlede omsætning af stærke drikke. Håndhævelsen af et sådant vilkår ville, under hensyn til de gældende afgifters nuværende højde, formentlig også være uforenelig med de synspunkter, der har ligget til grund for ordningens indførelse, hvorfor man sikkert bør se i øjnene, at et krav om fuld afgiftsberigtigelse vil berøve bestemmelserne deres betydning. Der ses herved bort fra, at finansministeriet, som tidligere nævnt, ikke anser de gældende lovbestemmelser for tilstrækkelige til at gennemføre et krav om afgift af omsætningen af stærke drikke i virksomhederne.

Overfor de hensyn, som således kan tale for at ophæve afgiftspligten og derved gøre det lettere for indehaverne af pensionatsvirksomheder at drage nytte af „2 nættersreglen“, står imidlertid hensynet til hotel- og gæstgivernæringen, som stadig er undergivet pligten til at svare omsætningsafgift. Dette hensyn tillagde 1934-kommissionen, som foran nævnt, så stor vægt, at den omgærdede bestemmelserne med en række forskrifter af indskrænkende natur. Som forholdene har udviklet sig i de senere år, arbejder næringen som helhed under langt vanskeligere forhold end dengang, og det må derfor forekomme betænkeligt nu at lempe de betingelser, under hvilke den omhandlede tilladelse skulle gives i henhold til 1934-kommissionens indstilling. Det var denne kommissions udtrykkeligt udtalte forudsætning, at pensionater, som opnåede den omhandlede tilladelse, skulle ligestilles med gæstgiverier i afgiftsmæssig henseende. Ved at fritage dem herfor sætter man dem i stand til at påføre hotel-ejerne og restauratørerne en ubillig konkurrence; idet samme drikkevarer, som hos disse er underkastet afgiftspligt, vil kunne serveres afgiftsfrit i pensionaterne, også til „2 nætters-gæsterne“. Den ulighed, hvorom der er tale, vil utvivlsomt i særlig grad ramme sommerhotellerne, som forretningsmæssigt befinder sig i den mest udsatte stilling, fordi deres driftsresultater står og falder med, hvorledes vejrliget arter sig i det forholdsvis korte tidsrum, i hvilket de kan påregne større søgning.

Et flertal af kommissionens medlemmer, bestående af Bendixen, Clemmesen, fru Dahlerup, Ernst, Adolph Hansen, Markersen, Møllerup, Nalbandian, Vilh. Nielsen, Nørgaard, Reinhard, Roelsen, Rosenkjær, Røgind, Wedell-Wedellsborg og Østerberg, har derfor under hensyn til, at beværterloven for tiden er optaget til revision, ment at burde foreslå som den enkleste løsning, at bestemmelserne i beværterlovens § 25, 1. stk., 2. og 3. punktum, der næppe har den praktiske betydning, som 1934-kommissionen tillagde dem, og som ikke har kunnet håndhæves på tilfredsstillende måde, udtages af lovteksten, hvorved det af finansministeriet rejste problem bortfalder.

Kommissionens mindretal, bestående af